

Sygn. akt **III AUa 1321/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesława Stachowiak

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)

Protokolant: inspektor ds. biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015r. w Poznaniu

sprawy **J. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 17 czerwca 2014 r. sygn. akt VIII U 1643/14

oddala apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	-------------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. przyznał **J. J.** emeryturę od dnia 28 grudnia 2013 r., tj. od dnia osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia.

Powyższą decyzję zaskarżył J. J., który w odwołaniu od niej wniósł o ustalenie wysokości jego świadczenia zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. (I UZP 4/13).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu J. J., poczynając od dnia 28 grudnia 2013 roku, emeryturę w wysokości 3.579,21 zł (trzy tysiące pięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych 21/100) miesięcznie

i ustalił, iż: kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 610.616,58 zł (sześćset dziewięć tysięcy sześćset szesnaście złotych 58/100 zł), kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 141.375,76 zł (sto czterdzieści jeden tysięcy trzysta siedemdziesiąt pięć złotych 76/100) a średnie dalsze trwanie życia wynosi 210,10 miesięcy (dwieście dziesięć 10/100).

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy stwierdził, iż odwołanie J. J. należało uwzględnić.

Przedmiot sporu sprowadzał się do ustalenia czy organ rentowy prawidłowo ustalił w zaskarżonej decyzji wysokość emerytury odwołującego oraz czy J. J. jest uprawniony do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazując na treść art. 26 ust. 1 i 25 ust. 1 w zw. z art. 55 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz na art. 27 tejże ustawy oraz w oparciu o orzecznictwo Sądu Najwyższego

(m.in. uchwałę z dnia 7 listopada 2013 r., sygn.. II UK 143/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., sygn.. II UK 424/12, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. II UZP 4/13 i inne) Sąd Okręgowy dokonał szerokiej wykładni tychże przepisów i ostatecznie stwierdził, iż odwołujący ma prawo do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, albowiem spełnia wszystkie warunki określone w tym przepisie.

Sąd Okręgowy wskazał, że odwołujący uzyskał prawo do emerytury od dnia 28 września 2008 r. i po uzyskaniu tego prawa kontynuował zatrudnienie. Następnie skoro wniosek o ponowne przeliczenie wysokości świadczenia – w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego – odwołujący złożył po dniu 31 grudnia 2008 r. i obliczone zgodnie z treścią

art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej świadczenie jest wyższe niż to, które by uzyskiwał w przypadku dokonania obliczenia na tzw. „starych zasadach” (tak jak uczynił to organ rentowy w zaskarżonej decyzji), odwołanie J. J. należało uznać za zasadne.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zmienił treść zaskarżonej decyzji, a swoje rozstrzygnięcie oparł na wskazanych przepisach prawa materialnego oraz na podstawie

art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany organ rentowy, który zaskarżył wyrok w całości.

Organ rentowy wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 26 w zw.

z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyznanie odwołującemu prawa do emerytury w wysokości 3.579,21 zł i ustalenie, że kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 610.616,58 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego 141.375,76 zł, a średnie dalsze trwanie życia 210,10 miesięcy.

W uzasadnieniu organ rentowy podkreślał, iż jego zdaniem Sąd błędnie uznał, iż odwołujący spełnia warunki do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, bowiem treść art. 55 dotyczy osób, które wniosek złożyły po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, natomiast odwołujący swój wniosek złożył przed osiągnięciem wieku emerytalnego, (czyli przed ukończeniem 65 lat i 3 miesięcy), tj. w dniu 5.12.2013 r.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania.

Odwołujący J. J. wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny za konieczne uznał zaznaczyć, że sporządzając niniejsze uzasadnienie zastosował regulację zawartą art. 387 § 2¹ k.p.c.

Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W ocenie Sądu II instancji, w sprawie spełnione zostały przesłanki uprawniające Sąd odwoławczy do sporządzenia uzasadnienia wyroku z pominięciem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Odwołujący organ rentowy nie podnosił bowiem zarzutu błędnych ustaleń faktycznych, a treść apelacji skupiała się przede wszystkim na wskazaniu, iż Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni treści art. 26 w zw. z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 – dalej ustawa emerytalna).

Sąd Apelacyjny stwierdza - mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny - że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy dokonał wykładni spornego przepisu i słusznie zmienił treść zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 55 cyt. ustawy emerytalnej ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Omawiany przepis umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na „starych” zasadach (art. 27) według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tj. na zasadach określonych w art. 26),

o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60 lat w przypadku kobiet i 65 lat w przypadku mężczyzn i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

W tym miejscu wskazać należy, że treść powyżej cytowanego art. 55 ustawy emerytalnej budziła w judykaturze wątpliwości interpretacyjne, które zostały ostatecznie wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie II UZP 4/13 (OSNP 2013 nr 21-22, poz. 257), na którą powoływał się odwołujący, jak i Sąd I instancji, który w uzasadnieniu swojego orzeczenia obszernie streścił stanowisko zawarte w tej uchwale. Sąd Apelacyjny, nie chcąc powielać słusznych wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego, zwraca jedynie uwagę na to, iż w przywołanej uchwale Sąd Najwyższy jednoznacznie przyjął, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (podobnie też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie II UK 424/12, LEX nr 1341674). Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego wskazuje, iż z kręgu osób uprawnionych do obliczenia emerytury na nowych zasadach nie można wykluczyć osób, które wcześniej złożyły już wniosek o emeryturę wcześniejszą lub emeryturę w obniżonym wieku i tę emeryturę miały przyznaną lub ją pobierały, czyli takich, którym już nadano status emeryta. Wynika to z faktu, iż takiego warunku nie można wyinterpretować z treści art. 27 ustawy emerytalnej, do której odsyła sporny przepis. Zatem omawiany przepis art. 55, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym

według art. 26, zrównuje w pewnym sensie sytuację tych osób (urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca J. J. na dzień wydawania zaskarżonej decyzji przez organ rentowy spełniał wszystkie warunki określone w cytowanym powyżej art. 55 ustawy emerytalnej. Po pierwsze, J. J. urodził się przed dniem 1 stycznia 1949 r. (tj. w dniu (...)r.). Po drugie, odwołujący w dniu wydawania zaskarżonej decyzji osiągnął powszechny wiek emerytalny (zgodnie z art. 27 ust. 3 pkt 4 ustawy emerytalnej ukończył (...)r.). Po wtóre bezsporne w sprawie jest także to, że odwołujący kontynuował ubezpieczenie społeczne – czyli kontynuował zatrudnienie - po przyznaniu prawa do emerytury przyznanej od dnia 28 września 2008 r., które to świadczenie obliczone było według „starych” zasad (zgodnie z treścią art. 53 ustawy emerytalnej), przy czym nie było to świadczenie uzyskane w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Niekwestionowane w sprawie jest także to, że odwołujący w dniu 5 grudnia 2013 r. złożył do organu rentowego wnioski o ponowne przeliczenie wysokości świadczenia emerytalnego, w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego i przepracowaniem ponad 30 miesięcy od uzyskania emerytury.

Organ rentowy argumentując swoje stanowisko, wskazywał, iż odwołujący składając wniosek o ponowne przeliczenie wysokości emerytury, zgodnie z treścią art. 55 ustawy emerytalnej, na trzy tygodnie przed ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego nie spełnił warunku określonego w tym przepisie, albowiem w jego ocenie wniosek powinien zostać złożony „po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego”.

Z uwagi na podnoszoną argumentację organu rentowego, Sąd Apelacyjny wskazuje, że istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy wniosek J. J. o przeliczenie świadczenia emerytalnego został złożony zgodnie z treścią art. 55 ustawy emerytalnej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, interpretacja treści art. 55 ustawy emerytalnej przedstawiona przez organ rentowy jest błędna i należy zgodzić się z wykładnią tego przepisu dokonaną przez Sąd Okręgowy. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że cytowany przepis art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a dokładniej jego literalne brzmienie, nie wskazuje, żeby wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego zgodnie z tym przepisem musiał zostać złożony po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Przepis ten wymaga natomiast by wnioskodawca – prócz spełnienia pozostałych określonych w tym przepisie warunków, m.in. ukończenia powszechnego wieku emerytalnego – wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008r., co odwołujący w przedmiotowej sprawie bezspornie uczynił. Przy czym w tym miejscu zauważyć należy, że brzmienie tego przepisu nie wymaga także, by wniosek o emeryturę był pierwszym wnioskiem o takie świadczenie, wymaga natomiast by ubiegający się o emeryturę kontynuował zatrudnienie po ukończeniu wieku emerytalnego.

Sąd Apelacyjny wskazuje także, iż w jego ocenie stanowisko organu rentowego jest sprzeczne z celem ustawodawcy, co więcej, jest niezgodne z celem reformy ubezpieczeń społecznych kontynuowanej od 1999 r. Reforma zmierzała bowiem do osiągnięcia stanu, w którym wysokość emerytury będzie zależała wyłącznie od wysokości odprowadzonych składek i liczby miesięcy wyrażających średnią oczekiwaną długość życia ubezpieczonego w chwili przejścia na emeryturę (realizacji emerytury). Założeniem ustawodawcy było przy tym, że chwila ta powinna być objęta indywidualną decyzją każdej osoby, która osiągnęła wiek emerytalny. Wprowadzając tą regulację, ustawodawca zmierzał także do zmotywowania ubezpieczonych do przedłużania okresu zatrudnienia, obiecując zwiększenie wysokości świadczenia emerytalnego za każdy rok podlegania ubezpieczeniom ponad ustawowy wiek emerytalny, dzięki czemu będą mogli uzyskać świadczenia wyższe niż dotychczas przewidziane i obliczone zgodnie z art. 53 ustawy (patrz „Emerytury i renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Emerytury pomostowe. Komentarz”, pod red. Beaty Gudowskiej i Krzysztofa Ślebzaka, komentarz do art. 55, wyd. CH. Beck Warszawa 2013 r. str.451). Sporny przepis jest więc adresowany przede wszystkim do młodszych roczników ubezpieczonych urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy kontynuując ubezpieczenie emerytalne po dożyciu 60/65 lat osiągnęli - zwłaszcza po wejściu w życie ustawy - tak wysokie zarobki, że być może, ich świadczenie obliczone według zasad art. 26 przewyższy kwotę emerytury ustalonej na podstawie art. 53 (vide: K. Antonów „Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz”, Lex Omega dla Sądów).

Sąd Najwyższy w przywołanej powyżej uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., wskazywał także, iż zawarta w art. 55 ustawy emerytalnej przesłanka kontynuowania ubezpieczenia do dnia zgłoszenia wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym, mogłaby zostać spełniona również w sytuacji gdyby wniosek o emeryturę został złożony przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Biorąc bowiem pod uwagę, że ten sposób wyliczania emerytury zaczął obowiązywać dopiero od 1 stycznia 2009 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że warunek kontynuowania ubezpieczenia i wystąpienia z wnioskiem po 31 grudnia 2008 r., miał umożliwić wyliczenie emerytury w tzw. formule zdefiniowanej składki, której podstawę wymiaru stanowi suma składek składanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Ratio legis tego przepisu jest więc kontynuowanie opłacania składek, nie zaś ubieganie się o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Konstatacja ta, nie pozwala zatem, w ocenie Sądu Najwyższego, na stwierdzenie czy wniosek o emeryturę po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego musiał być pierwszym wnioskiem o emeryturę, czy też mógł to być kolejny wniosek, tyle że złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. Wymóg pierwszego wniosku nie byłby niezbędny przy założeniu, że na emeryturę przechodzi się tylko raz w życiu. Przy tej konstrukcji bowiem, każdy następny wniosek byłby wnioskiem o podwyższenie świadczenia w związku z kontynuowaniem zatrudnienia i ubezpieczenia, czyli skorzystanie z możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem powszechnego wieku, oznaczałoby ustalenie kwoty emerytury dożywotniej z możliwością tylko jej waloryzacji lub podwyższenia z tytułu dalszego ubezpieczenia - opłacania składek. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013r., sygn.. II UZP 4/13, LEX 1342169, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014r., sygn. I UK 345/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 marca 2014r., sygn. III AUa 1223/13, LEX nr 1454446).

Sąd Apelacyjny podkreśla raz jeszcze, że przesłanka kontynuowania ubezpieczenia do dnia zgłoszenia wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym może zostać spełniona także w sytuacji, gdy wniosek o emeryturę został złożony przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego (podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2014 r., sygn. II UK 436/13, LEX nr 1644541). Zatem skoro w treści art. 55 ustawy emerytalnej brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby spełniające warunki z art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), to przepis ten (art. 55) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. - niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym (vide uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego w sprawie II UZP 4/13).

Z powyższych rozważań jednoznacznie wynika zatem, że fakt, iż odwołujący złożył wniosek o obliczenie świadczenia emerytalnego w trybie art. 55, w dniu 5 grudnia 2013 r. - czyli de facto na trzy tygodnie przed ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego, tj. przed ukończeniem 65 lat i 3 miesięcy - nie powinien przekreślać jego prawa do ponownego ustalenia wysokości należnego mu świadczenia. Jak już wskazywano powyżej, nie można bowiem na podstawie literalnego brzmienia art. 55 ustawy emerytalnej przyjąć, iż wniosek o przeliczenie świadczenia może zostać złożony dopiero po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, bowiem doprowadziłoby to do błędnego przyjęcia, iż przedmiotowy wniosek musiałby być pierwszym wnioskiem. Przyjęcie to byłoby sprzeczne z intencją ustawodawcy, który przepis ten kierował, jak już wskazywano, przede wszystkim do osób, które już uzyskały statut emeryta, a mimo to kontynuowały zatrudnienie.

Sąd Apelacyjny podkreśla raz jeszcze, że art. 55 ustawy emerytalnej określa wprost warunki, które musi spełnić wnioskodawca, aby emerytura mogła mu zostać na nowo obliczona:

- ubezpieczony musi kontynuować ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego wieku emerytalnego i
- wystąpić z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r, a nadto
- wysokość emerytury wnioskodawcy obliczona w sposób przewidziany w art. 55 cytowanej ustawy musi być wyższa, niż ta, którą obecnie wnioskodawca pobiera, lub do której ma ustalone prawo.

Sąd Apelacyjny wskazuje, iż powszechnym jest, że ubezpieczeni, tak jak w przedmiotowej sprawie J. J., aby zapewnić sobie prawo do świadczenia od dnia, w którym spełnione zostaną wszystkie ustawowe warunki do jego przyznania (zazwyczaj od dnia ukończenia wymaganego wieku), składają do organu rentowego swoje wnioski na krótko przed dniem spełnienia ustawowych przesłanek. Zatem sam fakt, iż odwołujący złożył wniosek na kilka tygodni przed dniem ukończenia powszechnego wieku emerytalnego, w żaden sposób nie niweluje jego prawa do wnioskowania o obliczenie świadczenia emerytalnego na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej zwłaszcza, że na dzień wydawania decyzji spełniał wszystkie warunki formalne określone w tym przepisie. Zawarta bowiem w przepisie art. 55 ustawy emerytalnej regulacja pozwalająca na wyższe niż dotychczas przewidziane w art. 53 ustawy zwiększenie świadczenia emerytalnego skierowana jest tylko do tych ubezpieczonych, którzy pomimo ukończenia (w przypadku mężczyzn 65 lat) kontynuują podleganie ubezpieczeniu społecznemu i aktywnie uczestniczą w tworzeniu funduszu (vide wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2013 r. II UK 143/13, OSNP 2014/10/148). Przyjęcie zatem interpretacji organu rentowego byłoby krzywdzące dla tych osób, które mimo osiągnięcia wieku emerytalnego wciąż kontynuowały zatrudnienie.

Mając powyższe rozważania na uwadze, skoro emerytura J. J. obliczona na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53, zaskarżony wyrok należało uznać za zasadny.

O powyższym Sąd Apelacyjny, oddając apelację organu rentowego, orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	-------------------------	-------------------------------